

Léva és Vidéke

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETESI ÁRAK:

Egyes évre	4 forint
Fel évre	2 forint
Negyed évre	1 forint

Egyes szám ára 8 krajczár.

Felelős szerkesztő:

THURNER JÓZSEF.

Torbágyi

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca. 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Főter sarkán.

Előfizetések és hirdetések felvetetnek a kiadóhivatalban.

Karácsony éjen.

Csillagtalan, sötét az éjfél,
Süvöltve zúg a fagyóhég,
Zúdulja szárnya vad szépséggel
A felkavart hópelyheket . . .
De lemm ezernyi fény világol,
Ápoltja sok jámbor család,
Szívében drága vesztőlángul,
Hűtlenk fénylő csillagát.

És zeng, miképen zenge régen:
„Nagy örömei most hirdetek!
Csillag jelenti az éj kódében
A Megváltó ma született!”
A szent zabolozma zengedelmén,
Felolvad a füstös kebel,
S edes reménnyel újra társan
A szív örömben ünnepel.

Mi szép most a meleg szobában,
Meleg tűzhelyűd a család,
Lapozva egy a bibliában,
Más zengve az „Úr angyalát!”

— Hit és reményben egybeforraszt
Felelték a boros jelent
S még sorsuk tán alázta porba,
Lelkük fen a magasha leng.

Kan zúg a vész, rombolva, lépve
S lemm épül a hit temploma
Amott az élet gyászos képe,
S emitt az égnek mosolya . . .
Ott a esetűs vihar: az érdek
Hullámot, mely hullámvá hajt,
Itt a föld fáradt emberének:
Csöndes sziget . . . légy békepart!

Mi boldog a kinek hajója
É kis szigetre köthetett!
Kinek sorsát vezérel, ójja
A láthatatlan szerélt! . . .
Délben, mit a szív edes álmán
Félelték — romokba bár;
Bús ajkaink gyász-homályán
Fedezg ama csillagsugar!

Ilyés Bálint.

Karácsony.

(S.) Ismét előttem állunk kimerít-
hetlen örök théma: szentkarácsony

TÁRCZA.

Karácsony-este.

Szépén, egyenletesen szállkozik a hó-
pelyeg, fehér prêmes takaróval fedve be a
földet a szeretet ünnepére, néha szél sítit vé-
gig a néptelen utakon, kegyetlenül esep-
kodik a havat. Istenem! ha szegény var-
dorok ér ily idő jöttelen utakon! . . . Legjobb
ilyenkor a meleg, barátságos tűzhely mellett
hallgatni a parázs és a láng beszédét. . . .

A kis Pierott a tűzhely mellett foglal-
tuskodik, nagyon komoly, rőzsásra kipirult
arcúval, és gyakran kintöz a fehér függöny
mögül az utcára, társolatlanul vár valakit. . . .
Pierottnak kell vacsorát jönnie.

Itt a város végén bizony nem sokan
járunk, nagy esend van, a melyet gyakran
megszöve a kutyaugatás. — Finom fűle
lépéseket hall, sőt remélhetően magát: kö-
tényt végigsimítja, formás karját letűri a
ruhát, és vár . . . A léptek közelednek, de
eszoszógok: ő, ez nem Pierott, az délelegen
lép.

A jövevény kopog és beszél.

— Itt lakik Pierott kisasszony?!

A lányka megijed, mert a láng ismer-
etlenelőtté, valami öreg, fogatlan bácsi lehet,
a ki az s betűt selypítve köszöröli.

Hirtelen történetek jutnak eszébe öreg

emberekről, a kik addig járnak fiatal leányok
után, míg megrotykál azokat. Letagadta
hogy illon van.O is, selypítő vén asszony beszédét utá-
nozza, a mikor kiszólt.

Elment . . . nimes illon! . . .

A kérlelő elnevette magát, de ez már
fiatalos, erőteljes nevetés volt.

— Erőss be, szívom, én vagyok! . . .

Pierott volt, és Pierott duzzogva fogadta.

De így meggyeszeni az embert még
sem járja! . . . Nézd milyen halvány let-
tem . . .

— Egy esők talán kipirosítana!

— Ugyan menj! — Azt hittem, bizony

Isten, hogy az az öreg az, a ki a multkor
addig jart utánam. Bizony! . . .Pierott berizta a havat kabátjáról és
odaült a tűzhely mellé kotyveleskedni az
édes kis gazdasszonyának, kinek még ezer
végeztivalója volt.Majd bementek a szobába, a hol kará-
csenyfa volt felállítva, édes kis gyertyáskákkal
aranyos dívód, eifra cukorkákkal díszített
rendes kis karácsonyfa, alatta egy kis esomag
a Pierott hosszakás betűivel jelölve — „az én
Pierottomnak”.Pierott is esinos dobott vett ki zsebé-
ből és odatette a másik mellé; — titokban
mindketten mosolyogtak, bizonyára meg akur-
tak tréfálni egymást.

Pierott a leány unszolására bontani kezd-

ünnepe! Pár nap még csak s az
egyház betegezi a jelképes szomorgó
esengést s ünnepet ül az egész vilá-
gon. Nimes, nem lehet keresztény, a
kinek szívét át nem járná az igaz
öröm annak gondolatára, hogy kö-
zel már az idő, mikor lenge angyal-
tábor kíséretében földre száll a „Sza-
badító”, testté lesz az örök „Ige”,
hogy boldogításunk végett köztünk
lakozzék.

Szép vagy te titokzatos szent
éj s várva várjuk érkezésedet, mert
jól esik kissé felüdülni az új küz-
delmekhez. Kedves vagy, de a gyer-
meksereg vár legnyugtalanabban
téged, az ő kicsiny szívük képes
csak valójában átérezni, mert minket
küzködő véneket, kiábrándított már
e nagyon is reális élet. Szives-
örömet elmélázunk ezen boldog
gyermekkoron, mikor még a mi
szívcskékinket is meg tudta dobog-
tatni a karácsonyfa aranyos papír-
ékessége, nem tartjuk esalóka ámi-
tásnak, lelkiismeretlen rászedésnek,
s valóban égi fénynyel vonták be

te a karácsonyfa. Sok, sok papírburkolat-
ból egy piros mézeskalács-szív bontakozott
ki, ráirva ékes (vagy édes) cukoririssal:
„Pierott szíve Pierottnak”.

Most a leány nyitotta fel skatulyáját
és szakasztott olyan szívet vett ki belőle, —
a Pierott szívet.

Bizonyára mást várt a kis hamis, mert
elfintorította orroeskáját; de azután bele-
harapott.

— Te csunya! — mondá kedves gri-
mással a nevető fiúnak.

— Ha te úgy én is úgy! — szólt ez, s
ő is beleharapott a piros szív középig.

A kis szobát az étel fűszeres illata áras-
totta el, azért Pierott a legény szives asz-
sziszteneája mellett teríteni kezdett, s mikor
a vacsorát hozta be, akkor jutott egy nagy
mulasztás az eszébe.

Szögyenkezve vallotta be vendégének:
— Pierott, nimes csak egy székem! . . .

A legény nevetett.

— Nem baj, majd az ölembé ülsz. . .

A leány beleegyezett, de hiába, — úgy

nem lehetett emi. Nem. . .

Pierott más indítványt tett:

— Taldan a földön. . .

Úgy is lön. Mint, a kis gyerekek, tré-
fálva, nevetvege leültek a földre, és pompásétvággyal ették meg a fűszeres vacsorát a
karácsonyfa piány méeseinek barátságos

világa mellett.

előttünk a felcifrázott csillogó fenyő-ágakat, most ugyanezt megteesszük mi is az édesen kacagó vidám aprósággal s valóban a Jézuska adja meg ennek az igaz értéket. Tényleg csak titkos káprázat az, mi hullámzásba hozza a hiszékeny gyermekszíveket, de mégis a korszakos jobbrafordulást ünnepelik e napon az ideális lelkek.

Nagy jelentősége van az emberek üdvrendjében a „Messiás” eljövételének, mert új, helyes és igaz eszméket s olyan tökéletes irányelveket hozott a téves ösvényeken bolyongó emberiségnek, a minőket az ugynevezett lángelmék sem tudtak maguktól kitalálni.

Hálánk határtalan iránta, mert ledönté ember és ember között a különbség válaszfalait, s hogy átfolyjon abba a termékenyítő hit, az éltető remény s mindent átható szeretet isteni keblére szorítá az egész világot. A legsűrűbb sötétségben bukdácsolt a tudásfájára kapaszkodó emberiség s nem tudott eligazodni a lelkeiket, a túlvilágot illetőleg s az ő vallása egyszerre megoldotta a halhatatlanság s a jövő létezés fontos kérdéseit.

Méltán glóriát kiálthatunk az emberi testbe öltözött Isten-embernek, hogy kioltogatta a ledér pogány bálványistenek oltártüzeit s példát mutatván az önmegtartózkodás és lemondásra, olyan magasabb erkölcsi eszméknek adott életet, a melyek már itt a földön boldogítanak bennünket s megédesítik e kinteljes zárándóéletet.

Titokzatos a szent éjszaka, de tizenkilenc század hite vet reá világgosságot.

Az utazásról betlehemes gyerekek éneke haliatszott be:

Menyből az angyal
Lejött hozzátok,
Pásztorok;
Hogy Betlehembe
Sietve menve
Lászatok...

A vékony gyerekhang áhítatos éneke édes emlékeket idézett fel a fiatalokban, hogy mindkettőnek szeme a visszaemlékezés könyvével télt meg.

— Egyszer — régen — én is jártam így — mesélte Pierett, — úgy emlékezem, mintha tegnap lett volna... Édes anyám kis kék ruháskát csinált nekem könnyű, fehér espikével... Én voltam az angyal!... Boldog idő volt az, de elmúlt, mint a hogy minden elmúlik... O, én édes anyám!... Pierott letörtülte a leányka esendes könyveit, és a szemébe nézett.

— Hát most nem vagy boldog édes?...
A leány fejével intett csupán, — mert szivecskéje még mindig telve volt a visszaemlékezés érzelmeivel.

Fejét Pierott vállára hajtotta, szöke haja szétbomlott a legény dalias vállán és dereka odasimult a férfi erős melléhez. Aztán édesen, hízlelge beszélni kezdett:

— Ma szent karácsony estéje van, — az egymáshoz tartozók mind összegyűlnek, a szülők gyermekeik körében ülnek meg a szeretet e megszentelt estjét... Mindenki,

A kicsinyke kigúnyolt Betlehem nagyobb befolyással lett az egész emberiség kiművelésére, mint a világ összes művésziskolája.

Félre hát egetvádoló sötét bús böleselkedés! A gyermeked hit aranysugara ragyogja be a kedves karácsonyi napokat s mint igaz hívők vallásos meghatottsággal ünnepeljük meg a négyezer éves várakozás teljesülését. Nem tudás, hanem vigasztalás kell nekünk nyugós életünk ezer bajai között, mert mit használ tudományunk, ha sirba dönt a reménytelenség fájdalma.

Mi ér az élet ha rideg a szív, üres a lélek, sötét a gondolat, céltalan a lét, ha a végtelenig terjedő nyomort nem édesíti meg a túlvilági boldogság reménye? Tudományos törekvéseink javunkra szolgálnak ugyan, de csak addig míg a magasabbrendű hatalmakkal szembe nem állítanak, mert akkor már nem boldogítanak, s ezért helytelen az ész indokolatlan bálványozása.

Nincs kérdés a tudományos világban, mely a legeltérőbb félreértéseket ne eredményezte volna, ha tiszteletlen tolokodással rontott neki a tudósok csoportja. Az emberi lélek már természeténél fogva vágyakozik a hit boldogságára s ép azért ellene küzdeni nem tartjuk emberi értelemhez méltónak.

Boruljunk hát mindnyájan a betlehemi jászolbölcső elé s ismerjük meg az ott didergő gyermekemberben a felszabadításunkra küldött isteni Megváltót, ki eltörli bűneinket.

Zendüljön meg ajkainkon a dicsőítő ének s a szeretet magasztos érzelme járja át sziveinket, hogy

akinek csak van otthona, haza megy, hogy legalább ma legyen része a családi tuzhely meleg szeretetében... Látod Pierott, nekem senkim sincs csak te!...

Volt jó anyám, — az apámra már bizony nem emlékszem, — egy édes testvérem is, — meghaltak, magamra maradtam árván, egyedül e hideg világban és nincs egy kebel sem, a melyen néha kisírhatnám egy bohó leányszív titkos bánatát, — csak a tied!...

Szeress! ne hagy magamra, édes, mert nem lesz elég erőm egyedül megállni e rideg világban, mert nagy a kísértés!...
— Gondolj csak arra az öregre, a ki már kétszer járt a nyomomban!... Orizz, és szeress!...

A legény vágyó szemekkel nézte a kis leányt, a mint az kiöntötte előtte arany szívet, s mikor fáradtan, pihelve elhallgatott, ő vette át a szót:

Ne légy bus, kis Pierett! látod nekem nincs senkimen kívüléd, te vagy az én mindenem, menyországom, boldogságom... Légy az enyém a sűrű... örökre!...

A leány odahúzódott a férfihez, égő ajkát odatapsztotta Pierott tüzes szájára az pedig erős karokkal ölelte magához a reszkető, gyöngye virágszálat...

... A háttérben a karácsonyfa kis gyermeytői fellobogtak, szépen fényesen, mint a kis Pierett boldogságtól ragyogó szemei.

Monti Henrik.

harmoniaiba olvadjon a dicséret, melyet különválva énekelünk a megváltó Istennek.

Félre most a hétköznapi élet küzdelmeivel, melyek le a sárba huzzák lelkünket s ünnepeljen az egész világ, hitben, reményben és szeretetben!

Szünjék meg a viszálykodás s legyen dicsőség menyben az Istennek, a földön minden jóakaratu embernek!

A nyomorék.

Szegényes szoba árnyékában
Huzódott meg a nyomorék,
Kéklő szemében menyország van,
Keblében mégis pokol ég:
Lázás fejében egymást üzi
Fájóbbnál-fájóbb gondolat,
S bár olvassa, habár betüzi
Az eredmény mindig egy marad:
„Legjobb a siri hant alatt!”

Másképp volt egykor, nem is régen
Ő is ifju volt és deli,
Erő lakott dús természetben,
Eszményvel volt szíve teli.
... Mint büszke tölgy állt szikla ormán,
Vésszel, viharral küzködött,
De jött a bóra, jött az orkán
S ereje alatt letörtött.

Áll még a tölgy, de bár ne állna!...
Bénán mered a völgybe le;
Mi élteti? — A multak álma.
Mi sorvasztja? — A jelene.
Elvesztve erőt, el szépséget
S mindent a mit az élet ad,
Szívéből eszményt, reménységet
Koldusnál leve koldusabb!

Voltak baráti hajdanában
— Tettekre, áldozatra kész, —
Ők intették nem egy bajában:
„Erős légy, nekünk fáj, ha félsz!
‘Sz véled leszünk, ha érne vész!’
Voltak baráti, vége... vége!...
Voltak csak, most már nincsenek,
Ők voltak elsőik, kik előle
Minél messzebb repültek.
S ha most véletlen összejönnek
Elbánnak véle hidegen,
Barátság így ad helyt közönynek
Rajtársból így lesz — idegen!”

Arája is volt... Szép leányka
S jó mint a mondák lányai;
Szerette őt nagyon, hiába
Nem bírt róla lemondani!
Erő, egészséggel jó barátok,
Hogy elhagyták őt hirtelen:
Nem, ez nem fáj még, megmaradjon
Arája csak, s a szerelem.
E két kínesnek a birtokában
Gazdagnak érzé még magát
S bizva a jövő boldogságban
Túrta a — tövis koronát!

S multak napok, majd hónapok
Egy év is eltűnt nagy hamar,
A béna tölgy várt derült napot
És ujra jött egy zivatar.
Erőre nem nagy, ah de méhe,
Titkos veszélylél volt tele
S míg a zsal dacolt szenvedélye,
Ebből villám teperte le.

Igézét szállta tán meg? Ugy igyekeznek, úgy siet a hang felé, úgy vonja őt valami, míg végtére ott áll egy nagy tornyos épület előtt s szinte elkáprázik szeme a fénytől. A Megváltóról beszél, a ki megszületett, a ki pillanatra meg főtovázott, aztán burrrant a kapun s meghúzódott egy oszlop árnyékában.

A harangok zúgása elhallgatott s a mély esendően egyszerre megszólalt az orgona bűgö hangja s a nép ajkán felhangzott az áhitattal teli ének, napsugarhoz hasonló melodia, a lélek legbensőjéből felbuzogva, telve áldító meleggél, hittel, áhitattal.

Templom volt, a hova Illuzóra tévedt, a Megváltó születését, karácsony estéjét ünnepelelték.

Orgona, ének elhallgatott, ünnepélyes esend támadt hirtelen, az Ur szolgálja szökt. A Megváltóról beszélt, a ki megszületett, a ki végtelen szeretettel van eltelve a szegény bűnös emberek iránt, aki megvizsgáltja a szenvedőket s megajánlja számukra a menyek országát.

Kérjétek és megadatik nektek!

Illuzóra egyszerre csak úgy érezte, hogy neki is kérnie kell. Térdei önkénytelenül megcsuklottak, kezét imára kufesolá s úgy könyörgött a kisdéd Jézushoz, úgy rimázkodott, úgy kért, maga sem tudta mit, talán a régi, meleg, szorvódó szívét.

S a kis Jézus olyan jóságosan, olyan szeretettel mosolygott le rája, hogy tele bizalommal hittel, reménységgel kelt föl az oltár lépcsőjéről s indult haza a sötétben.

Otthon leült trónusára s várt; várta ő is a megváltást.

Az óra közel járt éjtélhez, mikor a palota ajtaján egy ifju kopogtatott. Fákó, kopott ruhát viselt, egy kezében lantot, a másikban vándorbotot szorongatott. A szolgák alamizsnával akarták tovább küldeni, de ő büszkén elutasította s addig esengett, míg a szép Illuzóra elé vezették.

Lelajtott fűvel állt meg a trón előtt s hallgatta Illuzóra üvegtiszta, ezüst csengésű hangját.

Ki vagy te ifju s mit keressz országunkban?

Ki vagyok? Csak egy szegény dálnok semmi más. Kereseim a boldogságot s nem bírok rátalálni. Világot láttam, sok földet bejártam. Észak sziklái véresre márták lábaim, déli nap heve égette testemet, hallgattam tenger morgolását, sivatagban szorjaj epedtem, mindenütt a boldogságot kerestem s mikor azt láttem már már elértem, csak játékok izott forró vérem, de a szent Istenre addig járok míg belehalok vagy rátalálok.

S ismét szólt Illuzóra tiszta, hideg hangján: Az én országomba jöttél keresni boldogságot? Szegény ifju fogd szorosabban vándorbotodat s siess el innen, mintha ildoznenek. Nem látud utadon milyen nagy aratást tartott nálam a dév? Nézz rám, olvasd ki tekintetem-ből, hogy ez a pusztító hidegség én belőlem árad, mert a szívem fagyos, mint a jég.

Az ifju felémelte fejét s Illuzóra ekkor látta, hogy szemhéját esukva vannak, világ-talan.

Szemöld nem láthaton, de a hideget érezem s lelkeim fázik belé. Igazad van, a boldogság itt nem láthatik. Engedj pihenem egy kis időig, ha ellenődre nem lesz majd énekelek, aztán ismét vándorutra kelek.

Illuzóra némán intett fejével. Az ifju leült a trón lépcsőjére s lantja kísérete mellett énekelni kezdett. De milyen bűbajos hangon! Vagy talán csak a dalok követelték épen ezt a mély éreos hangot, azzal a esodászep, sötét árnyalattal? Mint a ki nehéz munka közben énekel, vagy mint a ki baláira fárad napközben az éter terhetől s a lealldozó estnek még sem tud örülni, tudja hogy új, kinteljes napra érked. Telve voltak e dalok panasz és fájdalommal, emésztő, sovár vágygyal, valami nagy, elérhetetlen boldogság után. Sirt, zokogott, reszketett bennök a lélek.

Illuzóra visszafojtott lélegzettel, elámulva hallgatta e bűbajos dalokat, esodafatos melegség járta át szívét s úgy érezte, hogy körülé a jég olvadni kezd. Reszkető örömmel, megittasulva hajolt előbbre, kis kezét szívére szorította, érezte a mint egyre melegebb lesz. Egyszerre nagyot dobbant s valami olyan éles

fájdalom szorította össze, hogy pilláira kiült a köny — az első könyesepp hosszú idő óta.

S amint mind lejebb hajolt, hogy a dalt, melynek végszavait az ifju már egész elhaló hangon énekelte, megérthesse, kiesodult szeméből a köny, épen a dálnok szeméire.

Ez felémelte fejét, lassan felnyitotta pilláit és nézett. Illuzóra első könnye esodát mivel: az ifju látott.

Es nézett a leányra nagy, égő szeméivel s a mint tekintetek egymásba mélyedő Illuzóra szívét soha nem érzett meleg és boldogság járta át, oda szédült az ifju vállára, ajkaik találkoztak, elesattant az első édes esők s megszületett a szerelem.

Vérőfényes mosoly ömlött el Illuzóra kipurult arcoskáján.

Langy szellő suhant végig az egész országban, a virágok felémelték fejcsokéiket, rügyek megpattantak, bimbók széthasadtak, pocsirta esiesergett, fülemüle esattogott napsugár aranyozta be az egész birodalmat.

Künn kongtak, bugtak a harangok, benn a palota termében nema esendően egymást szorosán átölelve álltak Illuzóra s szerelmese s bár szo nem jött ajkaikon, lelkek mélyén ott buzogott az ének s belevegynit az angyalok karába:

Gloria in excelsis Deo!

Találkozás.

— Iria Wettstein Jenőne. —

Hét éve, hogy nem látták egymást. Hét éve, hogy utoljára szorította meg Gyéressy Sándor a bűjos kis Klárika kezét. Elváltak mosolyogva, mert azt hitték, nagyon hamar ismét találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak.

Es ime mégis 7 év telt el azóta.

Klárka férjhez ment máséhoz Gyéressy elvett mást és most hét év múlva szemlől szembe állottak egymással a Bécs és Pest között közlekedő gyorsvonat I. osztályú folyosóján.

Klára egyedül utazott. A coupéban nagyon fűlledtnek találta a levegőt, kiment a folyosóra, ahol a szokásos léghuzam egy enyhébb szellőt hozott be a Dunáról.

Hirtelen összerezgett. Egy hangot hallott a szomszéd szakszajtajában, önkénytelenül arra pillantott és esukégyan ő állt ott, ő, akinek a hangját 7 év óta nem tudta feledni, akinek alakja oly sokszor jelent meg lelki szeméi előtt, ő az első a gyermekkorú ideál, Gyéressy Sándor.

Pedig megváltozott a kinézése, a mosolygós kék szemü gyermekből hatalmas, széles vállú napsütött arezu férfi lett.

Hét év sok idő.

Klára ijedten fordította fölé a fejét. Eszébe jutott, hogy ő is megváltozott hét év alatt. Vajjon szebb-e, esnyább-e, mint mikor Sándor olyan nagyon szerelmes volt belé? Milyennek fogja találni? Szíve hevesen dobogott. Bár meg se látná, az lenne a legjobb.

De Gyéressy már akkor észre vette azt a kifogástalan eleganciájú holgyet, aki olyan magányosan állt ott. Kissé affektált, lassu mozdolattal akasztotta a monodit a szemére és végig mérte a fűzós, barna cipőkön kezdve egész a fűtyolos kis tiriú kalapig.

Itt azonban megakadt a szeme a félig elfordított fej profilján, a monokli gyors mozdulattal esett le szomszéd, ő pedig mindkét kezét előre nyujtva boldog mosollyal közeledett Klára felé.

— Klárka, Klárka, azaz pardon, nagyságos asszonyom maga az?

Klára izgatottan, szemébe két vízszá nem tartható könyeseppel, de mosolyogva fordult feléje.

— Persze, hogy én vagyok — a régi Klári. Megismert Sándor? — Pedig rég nem láttuk egymást.

Epen hét éve! Igen hét éve, hogy nem láttuk egymást, de magát talán száz év múlva is felismereném. Nem változott semmit.

— Klárka, azaz — ugye nekem szabad kimondanom? — megváltozott, mert szebb mint valaha.

Klára elpirult. Sok bókot szokott ő kapni, de egy sem tette még olyan boldoggá,

mint ez. Sándor szépnak találja őt — Istenem, mily öröm!

Mennyi, mennyi kérdezni valóm van Klárika, jöjjen menjünk az étkező kocsiba, ott zavartalanul beszélgethetünk.

Es Klára beleegyezőleg követte Gyéressy, jól esett neki a régi gyermekkori pajtis vezetése, amint félve vigyázva kísérté a szakszokzon keresztül.

— Ő is megváltozott — gondolá — szebb lett, ah, de én is felismertem volna bármikor.

A vonat dübörögve, füstölve vágottat a Duna kanyargásai mellett, az étkezőben szaladgáló pincérek, suttogó utasok, de ők mindebből semmit se vettek észre, belemerültek a beszélgetésbe. Klára madeirája érintetlenül állt ott. Gyéressy cigarettája kialudt.

Ugye négy éve, hogy férjnél van Klárka? Beszéljen a férjéről. — boldogok?

Klára mosolygott. Hogy ne? Sándor oly pontosan tud minden dátumot, tudja, hogy hét éve nem látták egymást, hogy ő négy év óta van férjnél. Ugy látszik gondolt néha rám is.

Aztán beszélni kezdett — kissé idegosen.

Igen, négy év óta vagyok férjnél — és higgye el Sándor — de igazán — boldog vagyok. Az uram nagyon szeret, igaz, hogy nem tudja mutatni, mindenki hidegnek, egóistának tartja őtet — pedig higgye el — nem az. Ő már nem gyerekeember, hogy olyan langoló szerelmet mutasson — hanem azért szeret — de igazán!

Gyéressy mosolyogva hallgatta. Tisztán látott ő az asszony szívébe. Klára nem boldog. — Nos és most egy kérdést — de el ne piruljon Klárka — vannak-e gyermekei?

Klára mégis csak elpirult és önkénytelenül a szeméhez kapott, mintha onnan két könyesepp akart volna eltólakodni. De legyőzte magát és ismét mosolygott.

Egy gyermekem sines. Nem mondom, hogy hál Isten mert hiszen maga tudja mennyire rajongok a gyerekekért. Emlékszik Kérékváron a Darnáék kis Pistáját, hogy el el nyagattam — maga meg mindig cukorral tömte — Darnáné el nem tudta gondolni honnan veszi Pisti azt a sok gyomorrontást. — Ah — de jobb is, hogy nincs gyermekünk — füzte hozzá mintegy keserűen — Lajos nagyon ideges, bosszantán a gyerekekármag, meg ő egyáltalán nem is szereti a gyerekeket.

Gyéressy rögtön észrevette, hogy érzékeny hirt pendített meg, azért hirtelen nevetve közbé szólt.

No de most már maga kérdezze Klárka, hogy én velem mi minden történt hét év alatt? En már nem vallatom magát tovább. Vagy talán nem is érdeklé az én sorsom?

Klára elpalástolhatlan szeretettel tekintett rá.

— Hogyne érdekelne, minden érdekel ami magára vonatkozik — hiszen mi ugy voltunk egymással — mint leendő házastársak. — akarta mondani, de aztán szinte szégyenlősen tette hozzá — mint testvérek. Hanem én tudok ám magáról mindent, a kedves anyja sirún írt Nagyéknak és persze minden levél csak Sándorral volt tele. Halottam, hogy három évig járt kelt Franciaországban, aztán luza jött, eltemetkezett a jószágaira, majd képviselő lett és végre két év előtt megnősült.

Azt is tudom, hogy a felesége szépség, valamelyik illusztrált lap hozta az areképet. Azt elhallgatta Klára, hogy menyit fázozott meg azt a lapot megkaphatta és milyen furesza érzelmekkel kellett constatálni, hogy Capp Szilly igazán nagyon szép.

Gyéressy areát egész idő alatt el nem hagyta a könnyed mosoly, pedig sokszor úgy összeszorult a szíve, mintha ki akarna szakadni.

Mindez igaz és én is mint maga Klárka igazán boldog vagyok. A feleségem esakugyan egy „beaute” — nem olyan mint maga, egészen más fajta — magas és széke. Hanem sajnos nekünk sinesenek gyermekeink. Tudja nálunk a feleségem ideges — azért jobb hogy ninesenek.

Itt Gyéressy hangjába egy kis keserűség vegyült és Klára az ő hü szeméivel az areát figyelte, rögtön tisztában volt a dologgal.

Sándor nem boldog — gondola — szegény, szegény Sándorom.

Mindketten elhallgattak. Jó kedvet nem akartak színelni, vigasztalni nem merték egymást.

Gyérassy rágyújtott kialudt cigarettájára Klára kinézett az ablakon, de nem látott a vidékből semmit. Agya lazasan működött — látóérzéke elernyed.

Akkor rezzenetek fel mindketten gondolataikból, mikor a vonat Vacon megállott.

Egy hódítószép huszárfőhadnagy idegesen járta végig a coupékat és mikor Klárát az ablaknál megpillantotta össze ütötte sarkantyuját és mély hódolattal salutált.

Nagyságos asszonyom ugye meg van lepve, hogy itt vagyok? A szívem sugta, hogy ma erre utazik. A lovardát rábíztam a cadérna én meg kirohantam ide. A szívem jól sugott.

Gyérassy bosszusan nézte félszemmel a szép huszárt és nagyon ostobának találta.

Pedig a főhadnagy nem volt ostoba, csak örülden szerelmes.

Klára vidáman tekintett ki, eltűnt a bánatos kifejezés az arcáról és Gyérassy észre vette, hogy kacérokodik is a szép huszárral.

Szívét mély keserűség töltötte el.

Tehát már kacérokodik is az én becsületes, édes Klárikám — keze ökölbe szorult mintha megfenyegetni akarná azt, aki miatt Klára nem az ové lett, de aztán lecsillapult — hisz az anyja volt az aki mindezt okozta.

A hideg, szívtelen asszony hallani sem akarta, hogy Sándor Klárát elvegye. Nem találta a leányt elég gazdagnak a fiához, azonkívül ő fanatikus protestáns volt, míg Klára családja a legbürgöttebb katolikusokhoz tartozott. Félt, hogy Sándort még elta-

lálják tántorítani ősei vallásától, ridegen, ellenkezést nem tűrve távolította el fiát és küldte ki külföldre.

A vonat folytatta útját. Gyérassy komoly, szinte féhékeny hangon szólt Klárának: — Ez a cifra huszár szerelmes magába Kláriká.

Klára újból csak elpirult. Ha Sándor tudná, hogy még tobban is vannak, akik szerelmesek belé és a kikkel kacérokodni szokott Ha Sándor lett volna a férje sohasem nézett volna más férfire — de így!

Nem felelt Gyérassy szavára, hanem felemelkedett.

Vissza kell mennem a szakaszomba, mindjárt Pestre érünk, össze kell szedni az apró esomagjaimat.

Gyérassy követte és segített neki.

— Tulajdonképen miért is utazik most maga egyedül Pestre Klárika?

— Jövő héten lesz az uram születésnapja, 40 éves lesz. Nagy ebédet fogunk adni és engem beküldött, hogy Dobosnál bevasároljak. O nem ér rá utaztatni, el van nagyon foglalta, nem sokára kezdődik az aratás.

Gyérassy nem szólt semmit csak elgondolta, ha ő lenne Klára férje semmi körülmények közt nem engedné egyedül Pestre ezt a bájos, szép asszonyt!

Hova száll Pesten?

— En a Hungarumba Sándor és maga?

— A Vadászúrtba, megengedi, hogy ma délután felkeressem?

Klára felelni akart, hogy igen nagyon boldog lesz, de hirtelen egy gondolat villant át az agyán, elsáppadt és reszketve fogódzott a coupé ajtajába.

— Nem Sándor — ne jöjjön fel — nem lenne helyes.

Gyérassy megérté Klárát.

— Igaza van Klárika nem fogom felkeresni, — nem lehet, —

Szólanul fogták meg egymás kezét és szemek elmondtak egymásnak mindent.

— Mi évvel a forró, lángoló szerelimmal nem találkoztunk egymással. Vulkán ez, mely elégette bennünket. Szeretjük egymást, de utáink szétváltak már régen és nem is fognak találkozni soha! Bátorság! Elég vigasz részünkre, hogy örökre szeretve tudjuk magunkat.

Pestre érvé Gyérassy udvariasan lesegítette a még mindig sápadt Klárát a coupéból, kivette a tolongó tömegen át és egy bárkoesiba ültette.

Egy szót sem szóltak. Néma forró készorítástól állott a bústól.

De midőn Gyérassy a kőrut kanyarulatánál utóljára látta feltűnni a Klára kis tőrli kalapját mélységes szomorúsággal sóhajtott fel:

— Menj csak menj kis Klárika, tartsd fel a fejed és vágd mosolygva a világ szemek közé, hogy boldog vagy. En is csak azt teszem. De ha bánatos örökon egyedül vagy Istennel valld be önmagadnak mint én, hogy pokol az életed. Ha avval az első ideális gyermekszerelemmel, mellyel egymást megszereltük lehetünk volna egymásé, — úgy múltunknál nem lenne boldogabb emberpár a földön. Te nem kacérokodnál, én nem kártyáznék, nem tartanék versenylovakat — lennének gyermekeink — akiket nagyon szeretnénk! — Ejj Isten veled kis Klárika!

— Fiakker! A szabadelvű pártkorbe!

H I R D E T É S E K.

Feltűnő olcsó butorvásárlás!

Túlhalmozott bútortáktáram miatt kénytelen vagyok 30%-al olcsóbban a legjobb minőségű

asztalos és kárpitos bútoraimat elárusítani.

Készleiben vannak:

teljes salon, ebédlő és hálószoba berendezések.

Steiner József,

kárpitos és butorkereskedő.

Levan, Petőfi-utca.

Feltűnő olcsó butorvásárlás!

Olcsóbb mint bárhol!

Olcsóbb mint bárhol!

147. sz. a. házban 2 utcazi 1 udvari szoba, konyha, kamra és pincéből álló lakosztály azonnal kiadó. Bovebbet a haztatájonos. Gombkötő Gyulánénál.

!! Disznó vésznel a legellentállóbb !!

TISZTA VÉRÜ BERCKSCHIER

12 hetes malaczkok

darabja 15 frtért kaphatók:

BÁRÓ NYÁRY BÉLA

Hont-Varsányi gazdaságában.

Névjegyek.

Lakodalmi, esketési és bál meghívók, művek, egyleti szövetkezesi és kereskedelmi nyomtatványok.

Nagy raktár mindenféle irodaszerekből, író-és levélpapirokból.

Könyvkötészeti munkák olcsón és a legizlesebben készítenek el.

e lap kiadóhivatalában.

Szép arája, a jó leányka
Egyszer könyezve állt elő.
Soká keres szót piaci szája
Amig végtére meglelé.
Kevés, a mit mond, ah de fájó
Bús inkább, mint könnyörtelen:
„Isten veled szülői kényszer,
Apaatok ül szivemen,
El kell válnunk és mégis élni
Mí nem lehetünk egymáséi
Soha, soha, de sohasem!”

II.

Testben, lélekben összetörve
Szegény ifju mit várhatott?
Lassan — a hogy jött, — leőrlöte
Egyik után a más napot.
Nem vágyott a világ zajára,
Nem fény, sem a pompa után,
Mit megőrzött rosszabb órákra
Lelki kincséből élt csupán.

Oh gazdag bánya volt a lelke
Miljókkaért fel egy ere.
S hány ér volt ott kincsekkel telve?
— Megszámolni sem leheté.
Ezek közt legszebb, legékesebb
A bizalom s a szeretet.
A melyre irigy éhből lesnek
A kinsre vágyó emberek.
. . . Hajdanta nyitva állt e bánya
Ki hozzá jött, mindenkinek;
Meg-meglopták de ő nem bánta
Az elveszített kincseket.
Maradt elég, mint a virágnak
Marad még elég illata,
Élvezze bár a nagy világnak
Illatéhoz ledér hada.

Igy élt sokáig onlelkéből
Táplálkozva a béna fi
Óróm nem áradt kebeléből
De butól sem kelle tartani.
Csilló kőd szállt le a szivére,
Hótól fehér az, mint a táj.
Alatta szunnyadt izzó vére
S megszűnt az érzés, a mi fáj.

Áll még a tölgy a sziklabéren
Mint a multak emlékjele;
Nem büszkén most már, nem kevélyen,
Hiszen bár átment száz veszélyen
Az ezredik teperte le.
Mely megmaradt, tar koronáját
Befödte hideg zuzmára
A kik meglátják, csak megszánják,
De elfelejtik nagyhamá.
Szegény vándornak ajakáról
Rebben csak el egy-egy fohász:
„Szegény, szegény tölgy! Mire vágyol?
Te több tavaszt már sose látsz!”

De jött tavasz, jött! . . . Enyhe szellő
Siklott végig a táj felett
Nyomában, mint egy rózsás felhő
Előre tört a kikelet.
A merre lépett: száz virág nyílt,
A merre nézett: rügy fakadt,
Elűzte a tél zuzmarút
A jegkérget s a zord havat.
S mikor elérte a béna fához
S körülölelte derekát,
Ez érzé: az feltámadást hoz
S átadta szeliden magát.
S ime a tölgynek béna törzsén
— Senki sem hitte volna tán! —
Nagy hirtelen előre törvén
Kis rügy fakadt a esők nyomán.

Jött a tavasz, jött . . . A hevétől

Felélénkült a messze táj
S elűzte az ifju szivéről
A zord kődöt, mely rája szállt.
Nyomában bűvös varázs termett,
S a hól halál volt még előbb:
Rügyet fakasztott szép szerelmet
Ez vette át a kőd helyét.

Szép volt a lány, szép, óh nagyon szép,
Kéért kinyílt holt kebele,
Amik aréat megékesíték,
Csillagból volt a két szeme:
Haja selyem, rajt' éj zománca . . .
Ajka piros, mint az eper,
Rózsaszírom két lábaeskája,
S liljomfehér a szüz kebel.

De nem ezeknek lett a rabja
— Külsőt a sziv gyorsan feled, —
Csupán a benső, mi megkapja,
S mámorba ejt lelkét-szívét.
Virág volt a leánynak lelke,
Illattól terhes szép virág,
Fehnyült egész a kék egekbe
Szórva pompáját, illatát;
Ah, de ha azt a pompás kelyhet,
Kivánták sovár ajkaid
Nem, az nem mézet, mérget rejtett
Üdv helyett a kárhozatba vitt.

Igy járt a szegény nyomorék is,
A míg a lelke szomjazott:
Tudta, mit rejt a kehely, mégis
Ott várt üdítő harmatot.
Bár tudta, hogy a szép lány lelke
Az Ég Uráé — Istené,
A küzdés csak vagyát nevelte
És a kezét im rátevé.

Egy esten ott a lányszobába'
Szerelmet vallt a béna fi'
Sokáig hagyta őt a lányka
Beszélni így és — vallani.
A mikor aztán szivét kérte
Kacajra fakadt a leány,
S lelkének összes irtó mérge
Ott viharzott az ajakán.

„A felkémért lelked kinálad
S te ezt így jónak gondolod?
Hahha! én vesztüök egy világot
S kapnék helyébe egy romot!
Ha tested béna, benn' a lélek
Sem egészséges, fúrge, ép,
Lelket hát véled nem eszrélek . . .
Eredj te hitvány, nyomorék!”

Az ifju ment. Először lassan,
Eltétovázva egy kiesit,
— Még remélt mindig a vigaszban . . .
Majd meggyorsítá lépteit.
Később rohant már rögről-rögre
Mint hakit úz egy rémalak,
Mignem, a kintől elgyötörve
Leroskadt egy bús fa alatt.

Ez a bús fa a béna tölgy volt! . . .
Együtt hát a két sorsrokon,
Annak az ajka végsőt sohajt,
Ez is kiszáradt egy napon.
Örjögő járt a sziklabéren
Pusztítva dult a fák köze
S a kis rügyet kivágta mélyen,
Mely azt az élethez köté.

III.

Ott kün a esendes temetőben
Új sirt nyitnak az emberek
Bús dal zúg-búg a levegőben
Közleg egy szerény gyászmenet.

A koporsót alig kísérik
Egy-két öreg asszony csupán; . . .
Ki is zokogna után végig
Egy árva nyomorék után?!

Elhal a dal s a pap beszéde
A temetőre est borul . . .
Ki jár ott talpig feketébe',
Hol az az új sir domború?
Le-leroskad zokogva rája,
Könnyel áztatja friss rögét
Sohaja szellőként kap szárnyra
Be a nagy éjbe, mely sötét.

„Szeretlek régen, nagyon régen
Szerelmem béna dalnoká!
Álomban voltam avagy ébren
Másért nem vágyódtam — soha!
Lántod tanított szerelmemre,
Az varázslá meg szivemet
S utánnad mentem, nyomod keresve,
Hogy lássalak — ismerjelek!”

Kereslek immár nagyon régen,
De hiába kereselek én,
Mindig megcsaltál, mint az éjben
Bolyongó lidérc tünde fény.
Fel-feltűntél, hogy újra elszállj
Egy röpke pillanat alatt,
A míg végre e sirhalomnál,
E sirban, — megtaláltalak!”

Ébresztgeti bugó zokszóval,
Ki a sirban nyugszik alant;
De hasztalan! rá ki sem szólal,
Néma az éj s a siri hant.
A béna lantos fel nem ébred,
Nyugalma most már végtelen . . .
Pihen a sziv, mely annyit vérzett,
Nem térhet vissza sohasem!”

De nem! . . . Világos éjszakákon,
Mikor oly szelid szép az éj:
Leboesájtkozva holdsugáron
A lelke sokszor visszatér.
S míg gyéngőden a gyászos nőnek
— Ki a sirján fel-fel zokog, —
Letörli, mik szemébe jönnek
A sziv gyöngyit, a harmatot:
Beburkolózva enyhe szélbe
Körülesókolja természet
S parányi rozsás kis fulébe
Susogva sűg sok szép regét . . .

Regét a messze tulvilágról
Ahol ninesen idő, se tér,
Mesét az igaz boldogságról
A mely csak az egekben él
Hol a léleknek nyúge ninesen
Szabadszárnyu és boldogabb,
Mem nyög többé már szük bilinesen,
Mint testhez láncolt árva rab;
Hol a szerelem sokkal édesb,
Nem pillanatnyi, de örök:
„Ott csak, ott él még boldog élet
A fényes csillagok között!”

A gyászos hölgy a sirra hajlik
Némán hallgatja a mesét,
Csodás érzet mi benyilallik,
A mi megkapja a szivét.
„Ugy-ugy reméjl csak drága kinszem
Jön a derűre újra fény
Elvesztve addig semmi sincsen
Amig a szivben van remény!”

Karácsonyjé volt . . . szép karácsony,
Szébb, mint évekkal azelőtt,
Holdfény tört meg a siri ágyon
Hő fedte be a temetőt.

Benn a városban harang kondul,
A hangja szent-imára hív...
Itt künn egy siron fájdalomtól
Szakadt meg egy bús női szív.

Szellő suhan a temetőbe
Simakozó, langy, enyhe szél,
A béna költő szól belőle,
Ah de vajjon kihez beszél?
„Aludj, aludj csak én szerelmem
Ott fen a lelkeim vágyva vár
Boldog lesz az a nagy egekben
Kít itt megolt a bánatár!”

Elkorhadt fejfa árnyékába
Pihen már rég a nyomorék,
Kéklő szeme örökre zárva,
Testét enyészett rága szét;
Süppedt sírhalmán dudva zsendül,
A dudva közt két szép virág,
A melyekbe a tiszta menybál
Két lélek szórja illatát.

... Ne tépjétek le a viragot
Szerelmes ifjú! Szép leány!
Ha bő szívetek ide vágyóit
Merengni egymás oldalán.
Ne tűzzétek fel kebletekre
Ezek nélkül kopar a sir,
Bennük két sorszövtűnek lelke,
Menyhéli boldogsága nyíl!

Torbagyi-Thurner József.

H I R E K.

— **Hireink egy reszet a ter szüke miatt csak a jövő számban (pénteken) közölhetjük.**

— **Ülvasóinknak és munkatársainknak boldog ünnepeket kívánunk.**

— **Gyászhir.** Mint a leáldozó nap, esendően, minden halálközvelem nélkül szenderedett át a túlvilági életre szeretett öveinek karjai közt Szecsányi bácsi, hogy földi zarandoklásáról a Mindenható előtt beszámoljon. Mint az olajból kifogyott mécs lobbant fel lelke utójára f. hó 13-án, s aztán elröppent a végleg elgyengült testből, mely a lelket szolgálni tovább már képtelen volt. Vaségessége volt mindig, most sem betegség ölte meg a kiváló hőmoru derek öreg urat, hanem az életének sulya, melyet agg vállalai már el nem bírtak. Megszomorodott családjá a következő gyászjelentést adta ki:

Ahúrtottak fájdalomtól megtört lélekkel jelentjük, hogy a felejtethetlen drága jó atya, nagyatya, após és liver, **Nemes János Szecsányi Kajetán** az esztendőmi főkapitány nyugalmazott gazdatisztje, Léva város t. tanácsosa, f. hó 13-án este 7 órakor a halálkők szentségének átátos felvétele után életének 80-ik évében esendően elhunyt. A megboldogult kedves halott földi maradványai f. hó 15-én - pénteken - d. u. 3 órakor fogtak a rom. kath. szertartás szerint a helybeli sírkertben örök nyugalomra helyezettetni. Az engedelmű szent mise-áldozat pedig szombatán f. hó 16-án reggel 8 órakor fog a megboldogult lelki útjéért a helybeli plébánia templomában a Mindenhatóknak bemutatni. Aldás és béke hamvaira! nemesjáci Szecsányi Gyula, nemesjáci Szecsányi Vilma, nemesjáci Szecsányi József, nemesjáci Szecsányi Kajetán, nemesjáci Szecsányi József gyermekei, Szecsányi Kajetáné szül. Weisz Tini, Szecsányi Józsefné szül. Pethő Janka menyei, Szecsányi Géza, Szecsányi Bözseke, Szecsányi Magdolna, Szecsányi Laci, Szecsányi Vilmos fiúve.

Temetése f. hó 15-én ment végbe impozáns részvét mellett. A temetési szertartást Báthy László prépost-plebánus vezette.

Az esküdtbíróágunk elnökei. Vármegyénk esküdtbíróágának elnökei az 1900. évre **Andrássy Sándor** kir. tovszéki elnök, helyettes elnöki pedig **Spengel Sándor** tovszéki bíró lett kinevezve.

Hymen. Mály Pál m. kir. honvédszázados a napokban tartja eljegyzését. Bárczy Boriska kassai szőnyeggyártó Veréblyén. A szerető jegyespárok sok boldogságot kívánunk.

A lévai sportegylet az uton is közhírré teszi, hogy az egykori tagok illetve azok családtagjai számára a bekövetkezendő korcsolya-szezon alkalmából a jegyek készen állanak és tilmaszombathelyi Géza titkárnál átvethetők. Ezzel egyidejűleg, hogy a sportegylet vívóesteket is szervez, melyeken holtyok is résztvehetnek. A vívóestek igen kellemeseknek ígérkeznek.

— **Felolvasások.** A helybeli kath. körben szokásos híven az idő szerint is több felolvasás lesz. Az első vasárnap **Báthy László** prépost az álomról tartotta, a ki nem csak kellemesen szórakoztatta nagyszámú hallgatóit hanem sok tekintetben tanúsággal is szolgált. Karácson másnapján, dec. 26-án **Zsigmond János** kegyesrendi tanár fog felolvasni, a ki ünnepeheli Vácrol vendéglő jő városunkba. Szolgájon tudomásul az érdekelteknek!

Eljegyzés. Litassy és derezslólyai Litassy Béla selmecbányai városi számtiszt, a múlt héten jegyezte el **Vácovszky Ferenc** budapesti m. kir. államvasúti ellenőr hájos leányát, ill. eskút. Gratulálunk.

— **Áthelyezés.** A pénzügyminiszter Darvasy Ferenc p. ú. segédtitkár hasonló minőségben Dávára helyezte át.

— **Tűz.** F. hó 13-án esti 10 órakor a hegyoldalon a rendori felügyelet alatt álló nyilvános helyiség kigyulladt s csakhamar a lángok martalékkává lett. A tűz keletkezésének oka eddig ismeretlen.

Anyakönyvezetők kinevezés. A helygyűmésztér Skolnik Vilmos segédjegyző a nagy szoboszevényi körletbe anyakönyvezetők helyettesítői nevezte ki.

Az ittasság áldozata. Vidá János úrbursi lakos f. hó 11-én ritas állapotban kocsiján elaludt, lovai az árokba vitték, hol aztán kocsija felfordulván, Vidát maga alá temette és torlával megfojtotta. Lovatiól László földbírtokos talált rá a hullára, amint a kőmárványú uton hazafelé tartott. A hatóság a nyomozást megindította.

— **Felfüggesztett munkaszünet.** Tektintettel arra, hogy karácsony esteje ez évben vasárnapra, az újév napja pedig hétfőre esik s a nagy közönség az ezen ünnepek alkalmából szokásos bevásárlásokat rendszerint az említett ünnepek megelőző napokon szokta teljesíteni, a kereskedelmi miniszter kivételesen megengedte, hogy f. hó 24. éni és 31-én a kereskedelmi telepeket az ipari munka illetőleg az adás-vevés egész napon át végeztethessék.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

— **Köszönet nyilvánítás.** Mindazok, kik szeretett édes atyáink elhunytá alkalmából részvételük nyilvánításával bennünket vigasztalni igyekeztek s azok is, kik a megboldogult utolsó útjára elkísérték, fogadják ez uton leghálásabb köszönetünket. Léva, 1899. dec. 16-án.

Szecsányi család.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— **H. H. Igólyaság** köszönet — **Clarissa.** Ha a tréfa sikertelen lett is, továbbí szives működését kérjük és elvárjuk — **Kakukfi.** Talán ismét rossz idő lesz, hogy én megint nyugtalanokodjak? — **S. A.** Nagyon szép, hálás köszönetünk érte! — **E. S.** Most nem jöhet, talán a farsang folyamán, de akkor is bele kell élnünk magunkat a cikk szellemébe, mert nem egészen egyeznek nézetünk.

C s a r n o k.

Mese egy karácsonyról.

— *Ira - Soltz Gusztávné.*

Tul a kék vizeken, violaszín hegycsúcsán, rózsaszín felhők között, ábrándok országában élt egyszer egy szépséges szép királyleány: Illuzóra. Gyémánt volt a koronája, aranyos a cipőskéje, napsugariból szöve a ruhája. Hetedhét ország kincse hevert lábainál, de azért ő mindig bánatosan hajtotta le a fejét, soha senki nem látta mosolyogni. Olyan volt, mint a lilium. Olyan tiszta, fehér, de olyan harmatos is: a szemében folyton esillogott a könny.

Pedig olyan jó volt s minden a kedvét kereste. Ha sétára indult gyönyörűsége kertjében a virágok húzódva simultak szoknyájához, a fűszálak megrögzve bujtak ruhája fodrai közé s megcsiklandozták lábcskáját, a pajkos kobold, a szellő gyönyörtől reszkette lebbentette félre keblén kontosát s megittasulva esékolta szűzi bájait. A madárkák leszálltak kezére, fűrgő mókuskák bohó táncot jártak előtte, csak hogy megnevetessék. De ő olyan szomorúan nézett a virágokra, hogy azok is busan hajtották le a fejüket, a fűszálak szégyenkezve bujtak elő s húzódtak félre az ut-

szélre, a szellő megrettenve lebbent fel kebléről s úgy megsúrt, úgy megzokogott az ágak között.

Nagy baja volt a szépséges Illuzóranak! Nem tudott olyan lenni, mint a többiek. Mig társnői szökölve játszadoztak, dalolva fontak füzereket a pompás virágokból, vagy kristálytükreik előtt cicomázták magukat, az ő nagy kék szemei olyan epedők, olyan vágyón néztek a messze távolba, mintha valami ismeretlen nagy boldogságot keresnének. Mint egy párja nélküli esoda lézengött országában, megértetlenül.

Szegény öreg király mindent elkövetett, hogy a lányát mosolyra derítse, hasztalan. Csak annyit tudott kivenni belőle, hogy vágyik valami után, hogy belehal, ha a vágya nem teljesül, de hogy mi után vágyik maga sem tudta megmondani.

Nosza utnák indította a király minden szolgáját. Hordják össze a világ minden kincsét, a mi csak szép, a mi drága, hátha felvidul a szép Illuzóra.

Elis mentek, össze is horiták, de Illuzóra csak nem mosolygott.

Köszönmű jó emberek, de mindezek között nincs az, a mire az én szívem vágyik.

Es megint csak lehajította a fejét fehér selyem vánkösára és éjjel-nappal folytak a könnyei.

De a király nagyon megharagudott most. Haláttan, rossz leánykát szidta Illuzorát, ki atyjának öreg napjaira csak szomorúságot tud okozni s haragjában arra fakadt, bár jéggé fagyta minden könyve, egy esőpetet se tudjon többé ontani.

Illuzóra szép, nagy szemében abban a pillanatban felszáradt a könyvesépp, aztán valami éles, mély sz fájdalomt érzett szívében. Odakapott a két kezével, hideg volt, mint a jég. Teljesült a király kívánsága: Illuzóra szíve megfagyott.

Hideg szél sivatott végig az egész országban s rémülve látták hogy tarolja le minden szépségét. A virágok megtörve hajtották le fejeiket, hogy többé fel ne egyenesedjenek, az előbb még oly üde, friss bimbókat feketére festette, összesorvasztotta fagyos lehelete. A madárkák dermedten hullottak alá a fak ágairól, s mindent hideg zuzmara, fehér dér lepett be.

Az egész ország sirt, jajgatott, csak a szép Illuzóra nem.

Mereven, mozdulatlanul állt trónusán s a fény, melyet szép szeme lövellt, talán még hidegebb volt, mint korajna gyémántjai. A kik vigaszt keresni jöttek hozzá, rémülten menekültek az elől a tekintetét elől. Tele volt eltasztó dejjel.

Es míg az egész országot végtelen szomorúság lepte meg, míg mindenki sirt, könyörgött míg félelem, rettegés fogta el a szíveket: Illuzóra bámulva tapasztalta, hogy szemében egyetlen könny, keblében egyetlen sóhaj lakadni képtelen. Nyugodt, esendes maradt, sem ijedség, sem könyörület, sem öröm, sem nyomor nem indította meg. Persze, hisz köny, sóhaj, fájdalom, részvét a szívből fakad s az övé jégből volt és fagyos s a fagyos szívek érzéketlenek.

Igy élt a szép Illuzóra bár igen nyugodtan, de éledetlen nem. Valami végtelen pusztaságot érzett szíve körül s ha néha visszagondolt múltjára úgy találta, hogy sok bánata, szomorúsága mellett is boldogabb volt, mint most s ilyenkor visszakívánta előbbi érző, szemvédő szívet.

Sokat járt-kelt, úzte, hajtotta valamo, Bolyongása közben egyszer messze-messze tévedt, egészen rásötöledett, nem tudta hol és merre van. Megállt, hallgatózott. Az esti szellő valami megkapó mélabus melódia hangjait vitte felé: nem hallott ő soha életében olyat. Olyan édesen, olyan lágyan hangzott, mint mikor az édes anya akarja álomba écskelni síró gyermekét.

Ment, ment a hangok után rer.élve, várva s a vér oly hevesen hullamzott ereiben, hogy onkéntelen is szívéhez kapott: vajjon mit dobog-e? Csendes és hideg volt, mint előbb.

Megint új nesz! Mintha az esti szellő játékok akarna vele üzni, titokszérű zsongás támad körülötte.

Mintha harangzugas lenne!

 O l c s ó á r a k !

Naponta friss bécsi kolbász és prágai sódar!

A
Saison beálltával van
szerencsém a n. é. közönség
szíves figyelmét a legolcsóbb árak
mellett dusan felszerelt

Fűszer és cseméje kereskedésünre

felhívni; hol különféle hideg étek, korai különlegességek, friss
aratisu kínai teák, valódi angol rumok, Schmidt-féle teakenyér, Küfferle-
féle csukorka és csokoládénemek, különféle karácsonyi különlegességek és
meglepetések állanak a n. é. közönség rendelkezésére.

Czirok János utódja: **Amstetter Imre.**

Különösen kiemelendőnek tartom

hol 56 literen felül a legnemesebb s a minőségért szavatolt ó és
új borok a legjutányosabb árakon kaphatók; ugyancsak a főtiszt
papságnak kitűnő minőségű mise-boraimat b. figyelmébe
ajánlom.

A n. é. közönség szíves partfogását kérve, maradtam
kiváló tisztelettel
Czirok János utóda
Amstetter Imre
LÉVAN

Bel- és külföldi pezsgők, borok és likőrök!

Gyors és előzékeny kiszolgálás!

